

Sygn. akt: XV Ca 1143/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jarosław Grobelny (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. K., M. R.

przeciwko G. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt: I C 3823/17

oddala apelację.

Jarosław Grobelny

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 października 2016 r. powodowie M. K. i M. R. domagali się zasądzenia od pozwanej G. W. na rzecz M. K. kwoty 1.630 zł i na rzecz M. R. kwoty 3.210 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2016 r. do dnia zapłaty, oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powodowie wskazali, iż spłacili za pozwaną pożyczkę, której byli poręczycielami. Wezwanie pozwanej do zapłaty pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty z dnia 10 listopada 2016 r. wydanym w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od wskazanego wyżej nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Nadto wniosła o zawieszenie postępowania do czasu rozstrzygnięcia sprawy toczącej się w Wydziale (...) tut. Sądu.

Pozwana podniosła, iż z uwagi na trudną sytuację materialną i zdrowotną, bezskutecznie zwracała się o zawieszenie obowiązku spłaty wynikającej z zaciągniętej u pracodawcy pożyczki, do czasu rozstrzygnięcia sprawy o przywrócenie jej do pracy. W ocenie pozwanej bowiem w przypadku przywrócenie jej do pracy, nie istniałby obowiązek natychmiastowej spłaty pożyczki, a tym samym spłacania jej przez powodów. Zarzuciła powodom brak przedstawienia jej zaświadczenia o spłacie rat. Nadto zakwestionowała wysokość spłaconych przez powodów należności, powołując się na różne kwoty na wezwaniach do zapłaty. O oddaleniu powództwa pozwana wniosła powołując się na zasady współzycia społecznego (art. 5 k.c.), zasadę sprawiedliwości społecznej i lojalności.

W odpowiedzi na sprzeciw powodowie podtrzymali swoje żądanie. Wyjaśnili, że spłacili za pozwaną pożyczkę w łącznej wysokości 17.496 zł i dochodzą tej należności w dwóch postępowaniach, a w niniejszym tylko za pierwszy miesiąc - październik 2016 r.. Wyjaśnili też, że na jednym wezwaniu do zapłaty zaistniała oczywista omyłka pisarska w oznaczeniu kwoty. Jak podnieśli, pozwana nie wykazała dobrej woli, podstaw przyzwoitości i uczciwości nie spłacając pożyczki, mimo iż otrzymywała świadczenie z ZUS w kwocie przewyższającej kwotę minimalnego wynagrodzenia otrzymywanego przez powodów.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 08 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie postępowania. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa z uwagi na przedwczesność roszczenia.

Wyrokiem z dnia 9 maja 2018 r. zasądził od pozwanej na rzecz powódki M. K. kwotę 1630 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.10.2016 r. oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda M. R. kwotę 3210 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.10.2016 r., a także zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 100 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.

Podstawą tego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i rozważania.

W dniu 10 grudnia 2015 r. pozwana G. W. zawarła z (...) w P. (...) umowę pożyczki na cele mieszkaniowe (remont lokalu mieszkalnego) z Zakładowego (...). Przedmiotem pożyczki była kwota 20.000 zł, oprocentowana w wysokości 5% od kwoty pożyczki. Pozwana była zobowiązana do spłaty kwoty 21.000 zł w 35. ratach po 584 zł i ostatniej raty w wysokości 560 zł, najpóźniej do dnia 15-go każdego miesiąca.

M. K. i M. R. poręczyli spłatę pożyczki jako dłużnicy solidarni i zobowiązali się do spłaty wymagalnych rat, jeżeli pożyczkobiorca nie dokona spłaty w terminach określonych w umowie. Jednocześnie wyrazili zgodę na potrącenie należności wraz z oprocentowaniem z przysługującego im miesięcznego wynagrodzenia.

Do umowy miały zastosowanie postanowienia Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (...)

Zgodnie z § 43 ust. 1 (...) spłata pożyczki na remont lokalu mieszkalnego, gdy rozwiązanie lub ustanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn innych niż: przejście na emeryturę lub rentę, przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, przyznanie świadczenia przedemerytalnego, nie dotyczących pracownika, musiała być dokonana w okresie 6 miesięcy od dnia rozwiązania lub ustania stosunku pracy, na podstawie decyzji Rektora podjętej na wniosek pracownika. W przypadku braku stosownego wniosku pracownika złożonego w terminie 30 dni od dnia rozwiązania lub ustania stosunku pracy, Rektor podejmował decyzję o natychmiastowej spłacie pożyczki w całości, informując o decyzji poręczyli (§ 43 ust. 5).

Na podstawie decyzji Rektora, niespłacona pożyczka na remont lokalu mieszkalnego była umarzana jedynie w przypadku śmierci pożyczkobiorcy (§ 41 ust. 2). W przypadku m.in. ciężkiej choroby, decyzją Rektora mogła być umorzona tylko pożyczka otrzymana na inny cel niż remont lokalu mieszkalnego (§ 41 ust. 1).

Powodowie i pozwana pracowali razem w dziele technicznym na (...). Wszyscy korzystali z możliwości zaciągnięcia pożyczki dla pracowników. Wzajemnie poręczali sobie spłaty pożyczek.

Pozwana została zwolniona dyscyplinarnie z pracy na (...) z dniem 17 czerwca 2016 r. w trybie art. 52 § 1 k.p. Pozwana nie skorzystała z prawa do złożenia wniosku o odroczenie spłaty na okres 6 miesięcy. Termin do złożenia wniosku upłynął w dniu 18 lipca 2016 r. Na dzień 18 lipca 2016 r. pozwana zalegała ze spłatą pożyczki w wysokości 17.496 zł.

Pismem z dnia 02 sierpnia 2016 r. Prorektor (...) wezwał pozwaną do uregulowania niespłaconej kwoty pożyczki najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2016 r. informując jednocześnie, że po tej dacie zaległa kwota zostanie potrącona poręczycielom z wynagrodzenia lub zostaną zobowiązani do wpłacenia po 1/2 zaległej kwoty w kasie (...).

Pozwana nie spłaciła kwoty 17.496 zł

Pismem z dnia 15 sierpnia 2016 r. pozwana poinformowała Rektora (...), iż w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem z nią umowy o pracę, nie istnieje obowiązek zwrotu przedmiotowej pożyczki w trybie natychmiastowym. Jak wskazała również, nie miała obowiązku składać wniosku o rozłożenie spłaty na raty, z uwagi na trwające postępowanie przed sądem pracy i zapis § 43 ust. 1 Regulaminu nie ma w stosunku do niej zastosowania. Podniosła, że z uwagi na brak środków do życia i utratę z dnia na dzień stałego źródła dochodu z przyczyn leżących wyłącznie po stronie pracodawcy, nie ma możliwości wywiązania się z obowiązku wynikającego z zawartej umowy. Pozwana wniosła o zawieszenie postępowania wobec niej do czasu zakończenia sprawy sądowej, powołując się na zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.) - zasadę sprawiedliwości, lojalności oraz celowości. Pismem podobnej treści z dnia 19 września 2016 r. pozwana zwróciła się do Rektora z prośbą o wstrzymanie żądania spłaty pożyczki. Pisma te pozwana przesała do wiadomości poręczycieli.

W odpowiedzi Prorektor (...) podtrzymał w całości swoją decyzję z dnia 02 sierpnia 2016 r., wzywając do zapłaty kwoty 17.496 zł

Na dzień 10 października 2016 r. M. R., jako poręczyciel, spłacił część zaległości wynikającej z przedmiotowej pożyczki w kwocie 3.210 zł

Na dzień 10 października 2016 r. M. K., jako poręczyciel, spłaciła część zaległości wynikającej z przedmiotowej pożyczki w kwocie 1.630 zł

Pismami z dnia 10 października 2016 r. doręczonymi w dniu 11 października 2016 r. M. K. i M. R. wezwali G. W. do zapłaty na ich rzecz odpowiednio kwoty 1.630 zł i kwoty 3.210 zł tytułem niespłaconej przez pozwaną części pożyczki, potrąconej z ich wynagrodzeń w październiku 2016 r., w terminie 3 dni.

W ponownie wysłanych wezwaniach do zapłaty z dnia 11.17.2016 r. powodowie omyłkowo wskazali niepoprawne kwoty.

Pismami z dnia 29 grudnia 2016 r. pozwana zwróciła się do powodów o przedstawienie jej dowodów zapłaty na rzecz (...) dowodu potrącenia należności z wynagrodzenia za pracę i oświadczenia o wyrażeniu zgody na potrącenie.

Pozwana G. W. jest właścicielką lokalu mieszkalnego o pow. 47,99 m², o wartości 250.000 zł, obciążonego hipoteką. Posiada zaciągnięte kredyty na kwotę ok. 180.000 zł. Pozwana otrzymywała świadczenie z ZUS w wysokości 1.419,24 zł, a następnie w wysokości 2.284,68 zł miesięcznie. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 grudnia 2016 r. pozwana została uznana za niezdolną do pracy z przyznaniem uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy od daty wyczerpania zasiłku chorobowego, w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy. Następnie orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 25 kwietnia 2017 r. orzeczono o przyznaniu uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego na okres kolejnych 5 miesięcy. Świadczenie przyznano do dnia 14 września 2017 r.

Pozwana posiada dochody, których znaczną część rozdysponowuje w nieustalony do końca sposób. W zasadzie wszystkie środki wypłaca z bankomatu.

Sąd Rejonowy uznał za w pełni wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy, bowiem ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł ku temu podstaw z urzędu.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę także przepisy art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. W granicach dyspozycji tych przepisów Sąd uwzględnił te okoliczności zgłoszone w toku procesu przez strony, które pozostawały bezsporne między nimi, w szczególności wynikające z kserokopii przedłożonych dokumentów.

Zeznania zarówno powodów, jak pozwanej były spójnie i logicznie. Brak było podstaw do ich zakwestionowania.

Sąd Rejonowy zważył, że powodowie, na podstawie zawartej w dniu 10 grudnia 2015 r. umowy, stali się poręczycielami zapłaty przez pozwaną na rzecz (...) w P. (...) należności z tytułu udzielonej jej pożyczki. Stosownie do treści art. 876 §

1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Powodowie bezwarunkowo poręczyli zapłatę należności, wyrażając już w umowie zgodę na potrącenie należności z przysługującym im miesięcznym wynagrodzeniem. Z kolei obowiązek pozwanej wynikał z art. 720 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wbrew stanowisku pozwanej, nie było tak, że w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę przez (...) z pozwaną, nie istniał obowiązek zwrotu pożyczki, gdyż nie miał w stosunku do pozwanej zastosowania § 43 ust. 1 Regulaminu ZFŚS. Wręcz przeciwnie, wypowiedzenie było skuteczne i tym samym zastosowanie znalazł § 43 przedmiotowego regulaminu, również w ust. 5.

Pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy (art. 56 § 1 k.p.). Na gruncie prawa pracy nie obowiązuje zatem zasada bezwzględnej nieważności wadliwych czynności prawnych rozwiązujących umowę o pracę. W związku z tym, oświadczenie woli pracodawcy zmierzające do zakończenia bytu prawnego danego stosunku pracy skutek ten osiągnie, nawet jeżeli będzie sprzeczne z prawem. W takim przypadku w grę wchodzić będzie ewentualne wzruszenie czynności prawnej przez pracownika (por. uzasadnienie do wyr. SN z dnia 02.12.1992 r., I PRN 55/92).

Zatem wypowiedzenie pozwanej umowy o pracę było skuteczne i tym samym (...) mógł zastosować tryb z § 43 (...) celem wyegzekwowania należności wynikającej z umowy pożyczki. Nie było przy tym podstaw do zawieszenia niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania toczącego się przed sądem pracy na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie nie zależało od wyniku tego postępowania i nic nie stało na przeszkodzie, by mogło zapaść w istniejącym stanie faktycznym.

Nie było sporne, że pozwana nie zwróciła kwoty 17.496 zł. Miała tego świadomość, znała warunki umowy i wiedziała, że nie skorzystała z regulaminowego uprawnienia do przedłużenia terminu spłaty o 6 miesięcy od ustania stosunku pracy i że w następnej kolejności zadłużenie będą musieli pokryć poręczyciele.

Powodowie spłacili zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki. Tym samym nabyli wierzytelność wobec pozwanej w trybie art. 518 k.c.

Zgodnie z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty jeżeli płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście albo pewnymi przedmiotami majątkowymi.

Powodowie zatem płacąc na rzecz (...) należność wynikającą z umowy z dnia 10 grudnia 2015 r wraz z oprocentowaniem, spłacili cudzy dług, za który byli odpowiedzialni osobiście poprzez zawarcie umowy poręczenia. W ten sposób wstąpili w prawa zaspokojonego wierzyciela i z mocy prawa nabyli spłaconą wierzytelność w zakresie, w jakim spłacili wierzyciela. Nabycie wierzytelności nastąpiło z chwilą dokonania zapłaty. Subrogacja przewidziana w art. 518 k.c. jest zaliczana do regresu w znaczeniu szerokim. Poręczycielowi przysługuje więc z mocy art. 518 k.c. roszczenie zwrotne wobec dłużnika głównego, bowiem w odróżnieniu od przejęcia długu określonego w art. 519 k.c. spłaca dług cudzy, do zapłaty którego zobowiązany był osobiście na skutek udzielonego poręczenia.

Pozwem w niniejszej sprawie powodowie dochodzili jedynie należności potrąconej im w październiku 2017 r. Z zaświadczeń wydanych przez (...) wynika, że powódka M. K. spłaciła na dzień 10 października 2016 r. 1.630 zł, a powód M. R. spłacił kwotę 3.210 zł.

Mając powyższe na względzie, należało zasądzić wskazane kwoty na rzecz powodów. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekła na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. i art. 455 k.p.c., zasądzając je od dnia następnego po upływie terminu wynikającego z wezwań pozwanej do zapłaty z dnia 10 października 2016 r., zgodnie z żądaniem.

W sprawie nie wystąpiły przesłanki oddalenia powództwa na podstawie art. 5 k.c.

W orzecznictwie przyjmuje się, że na treść zasad współżycia składają się akceptowane i godne ochrony reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 928/97, OSNC 1999/4, poz. 75). Nie może jednak powoływać się skutecznie na ochronę z art. 5 k.c. ten, kto sam narusza zasady współżycia społecznego (wyrok SN z dnia 13 czerwca 2000 r. V CKN 448/00). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, odwoływanie się do zasad współżycia społecznego, aby mogło odnieść skutek powinno wskazywać jakie to zasady współżycia społecznego - w okolicznościach sprawy - zostały naruszone (np. wyrok Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2006 r., IV CSK 263/06, LEX nr 257664). Okoliczności takie powinien wskazać i udowodnić pozwany. Pozwana nie sprostowała w tym zakresie ciężarowi dowodu z art. 6 k.c. Twierdzi, że nie posiada środków na spłatę zobowiązań, jednak nie wykazała na co wydaje środki, jakie wypłaca z bankomatu.

Zastosowanie klauzuli generalnej art. 5 k.c. może mieć miejsce w wypadkach zupełnie wyjątkowych. Tego rodzaju wypadek nie wystąpił w tej sprawie. Pozwana sama naruszyła zasady, na które się powoływała. Sprawiedliwość społeczna i lojalność wymaga przede wszystkim wywiązywania się przez pozwaną z własnych zobowiązań, w tym w szczególności podjętych wobec swoich poręczycieli, którzy pozwanej zaufali. Zasada pacta sunt servanda (umów należy dotrzymać), znana jest już od czasów rzymskich.

W ocenie Sądu postępowanie powodów w żaden sposób nie naruszało zasad współżycia społecznego. Powodowie korzystali ze swoich uprawnień określonych przepisami prawa i trudno zarzucić im w tej sytuacji naruszenie jakiegokolwiek interesu społecznego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwana przegrała proces i dlatego obowiązana była zwrócić powodom koszty niezbędne do celowego dochodzenia prawa. Na koszty składała się kwota 100 zł opłaty od pozwu w postępowaniu uproszczonym. Nadpłacona przez powodów kwota 142 zł zostanie im zwrócona.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana G. W. wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku. Podniosła, że bezprawnie rozwiązano z nią umowę o pracę, ze względu na trudną sytuację materialną i zdrowotną wносиła o zawieszenie obowiązku spłaty zadłużenia, domagała się przedłożenia przez powodów dokumentów wpłaty lub zgody na potrącanie z wynagrodzenia konkretnej kwoty z konkretnego wynagrodzenia za pracę. Pozwana wносиła o zawieszenie postępowania ze względu na toczące się postępowanie przed sądem pracy o przywrócenie do pracy argumentując, że gdyby nie doszło do rozwiązania umowy o pracę nie doszłoby do zdarzeń objętych pozwem. Poręczyciele nie zwrócili się także do rektora o zawieszenie spłat. Zdaniem pozwanej istniały też możliwości prawne by zawiesić spłatę pożyczki lub z uwagi na chorobę ją umorzyć. W przypadku przywrócenia do pracy pozwana deklarowała spłatę pożyczki.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy uznał w całości za prawidłowe ustalenia faktyczne przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i przyjął je za własne na podstawie art. 382 k.p.c. W całości trafna była też ocena prawna ustalonego stanu faktycznego, którą sąd odwoławczy rozśnież podziela i przyjmuje za własną.

Apelacja nie zawierała uzasadnionych zarzutów.

Wbrew jej twierdzeniom powodowie wykazali zaświadczeniami (...) (k. 25-26 akt) spłatę pożyczki (...) udzielonej pozwanej G. W. z (...) w kwotach 1630 zł i 3210 zł, dowody te były wiarygodne i wystarczające. Nie było zatem konieczne ustalanie czy powodowie złożyli odpowiadające wymogom kodeksu pracy oświadczenie o zgodzie na potrącenie z wynagrodzenia za pracę konkretnych kwot.

Wyrok nie był też przedwczesny ani wadliwy ze względu na trudną sytuację materialną i zdrowotną pozwanej ani ze względu na brak zawieszenia obowiązku spłaty zadłużenia pozwanej z tytułu pożyczki czy też brak rozstrzygnięcia w sprawie o przywrócenie do pracy.

Wbrew wywiodom apelacji powodowie jako poręczyciele nie mieli uprawnienia do wystąpienia do rektora (...) z wnioskiem o prolongatę spłaty pożyczki przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. Z wnioskiem takim mógł zgodnie z § 43 ust. 1 (...) (...) wystąpić tylko pracownik – pożyczkobiorca, a nie poręczyciel. Pozwana z takim wnioskiem nie wystąpiła i nie może z własnego zaniechania wywodzić skutków niekorzystnych dla powodów.

Nie było też podstaw do zawieszenia postępowania ze względu na toczące się postępowanie przed sądem pracy z powództwa pozwanej o przywrócenie do pracy. Do rozwiązania umowy o pracę doszło, powodowie jako poręczyciele spłacili część zadłużenia pozwanej, a wyrok sądu pracy nie doprowadziłby do uchylecia skutków zdarzeń objętych pozwem.

Pozwana nie wykazała też aby wystąpiła do Rektora (...) o zawieszenie spłaty pożyczki z uwagi na chorobę czy też inne uzasadnione przyczyny i aby takie zawieszenie uzyskała. Dodać też należy, iż przepisy wymienionego wyżej regulaminu nie przewidywały umorzenia pożyczki mieszkaniowej z innych przyczyn niż śmierć pożyczkobiorcy, a zawieszenie spłaty mogło nastąpić maksymalnie trzykrotnie na okresy nie dłuższe niż 6 miesięcy i to pod warunkiem, że pożyczkobiorca nie zalega ze spłatą pożyczki (§ 40 regulaminu). Do takiego zawieszenia na żaden, nawet minimalny okres niewątpliwie nie doszło.

W tym kontekście okoliczności dotyczące sporu o skuteczność rozwiązania umowy o pracę oraz o możliwość zawieszenia spłaty pożyczki nie miały żadnego znaczenia dla dokonywanych ustaleń co do obowiązku pozwanej zwrotu poręczycielom spłaconych przez nich za pozwaną kwot. Stanowisko pozwanej, w tym w szczególności co do zarzutu naruszenia zasad współżycia społecznego przez powodów było całkowicie niezasadne.

Jak już wyjaśnił wyżej sąd I instancji wystarczającym do uwzględnienia powództwa było samo dokonanie przez powodów spłaty części pożyczki zaciągniętej przez pozwaną, a poręczonej przez powodów, a więc wykonanie przez nich ich obowiązku wynikającego z umowy poręczenia. Powodom przysługiwało zatem na podstawie art. 518 § 1 pkt. 1 k.c. skuteczne roszczenie wobec pozwanej o zwrot spłaconych za nią kwot. Dochodzenie tego roszczenia nie naruszało art. 5 k.c.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Brak podstaw do ingerencji w merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy skutkowało przesądzeniem prawidłowości rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.

O kosztach postępowania apelacyjnego nie orzeczono na podstawie z art. 98 k.p.c. w formie zasądzenia ich zwrotu od pozwanej na rzecz powodów jako wygrywających sprawę w II instancji z braku stosownych wniosków powodów

Jarosław Grobelny